

Ἀπὸ ποῦ ἐρχόμεθα καὶ ποῦ πηγαίνομεν;

Ὁ Χριστὸς εἰς αὐτὸ τὸ ἐρώτημα ἀπαντᾷ ὡς ἑξῆς: «ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐξῆλθον καὶ πρὸς τὸν Πατέρα μου πορεύομαι». Αὕτῃ ἀκριβῶς εἶνε ἡ ἀκριβεστέρα καὶ μοναδικὴ ἀπάντησις εἰς τὸ ἀπόλυτον αὐτὸ καὶ αἰώνιον ἐρώτημα, καὶ δὴ ἀπάντησις ποῦ παρέχει παρηγορίαν, χαρὰν καὶ εὐτυχίαν. Τὸ ἀνεξιχνίαστον βάθος ἀπὸ τοῦ ὁποῖον προερχόμεθα καὶ εἰς τὸν ὁποῖον πηγαίνομεν, εἶνε ὁ Θεὸς Πατὴρ. Μὲ αὐτὴν τὴν ἀπάντησιν ἀφανίζεται κάθε φόβος καὶ φοβικὴ τελείας ἐκμηδηνίσσεως. Ὁ Ἄγνωστος Θεὸς—Πατὴρ καὶ ἡμεῖς εἴμεθα τὰ τέκνα αὐτοῦ τοῦ Πατρὸς. Αὕτῃ εἶνε ἡ ἀλήθεια τῆς ἀποκαλύψεως τὴν ὁποῖαν ὁ ἀπ. Παῦλος ἐφανερώσεν εἰς τοὺς Ἀθηναίους σοφοὺς καὶ μαζὺ μὲ αὐτοὺς εἰς ὅλην τὴν σύγχρονον ἐπιστήμην καὶ φιλοσοφίαν. Αὕτῃν τὴν ἀποκάλυψιν εἰμποροῦσαν νὰ δεχθοῦν μόνον ὅσοι εἶχαν ἐγείρει καὶ ἀφιερῶσαι βωμὸν εἰς τὸν Ἄγνωστον Θεόν, μὲ ἄλλους λόγους ὅσοι εἶχαν ιδέα περὶ τῶν ὁρίων τῆς γνώσεως καὶ περὶ τῆς ἀπολύτου ὑπάρξεως ποῦ εὐρίσκεται πέραν τῶν ὁρίων αὐτῆς τῆς γνώσεως. Ἡ ἀλήθεια τῆς ἀποκαλύψεως εἶνε πολὺ εὐρύτερα ἀπὸ ὅλας τὰς κρίσεις τοῦ νοῦ μας· εἶνε ὄχι μόνον γνώσις, ἀλλὰ καὶ συγκίνησις, συναίσθημα, βίωσις πραγματικοῦ δεσμοῦ, ἀλήθεια τῆς καρδίας.

Καὶ πράγματι. Τὸ ὅτι ἔχω πατέρα δὲν εἶνε μόνον ἀπλὴ δι' ἐμὲ γνώσις καὶ λογικὴ κρίσις, ἀλλὰ καὶ πολὺ περισσότερον: ζωντανὸς ἐσωτερικὸς ψυχικὸς δεσμός, ἀγάπη, κίνησις τῆς καρδίας· καὶ ἀκόμη περισσότερον: δεσμός ποῦ ἐπὶ τέλους εἶνε ἀσύλληπτος εἰς τὸν νοῦν καὶ ὅμως τόσον πραγματικὸς ὥστε τὸν αἰσθάνομαι καὶ τὸν ζῶ μὲ τὴν ὑπαρξίν μου ὁλόκληρον. Ἡ ἀλήθεια τῆς ἀποκαλύψεως ποῦ μᾶς ἐφανερώσεν ὁ Χριστὸς δὲν εἶνε καὶ παράλογον ἀπὸ ἐπόψεως λογικῆς. Ἀπ' ἐναντίας, τὴν οἰκειοποιούμεθα σὰν καὶ σοφὸν καὶ βαθύ· διότι, πράγματι, ἡ μυστηριώδης καὶ ἄγνωστος πραγματικότης ἀπὸ τὴν ὁποῖαν προερχόμεθα, σὰν νὰ μᾶς γεννᾷ· εἶνε δηλαδὴ ὄντως ὁ πατὴρ μας ποῦ μᾶς δίδει τὴν ζωὴν καὶ ἔπειτα πάλιν μᾶς δέχεται εἰς τὰς ἀγκάλας του. Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς λέγομεν, ὅτι δὲν εἰμπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ ἀντίθεσις καὶ σύγκρουσις μεταξὺ τῆς ἐπιστήμης—γνώσεως καὶ τῆς θεολογίας—ἀποκαλύψεως.

Ὅσον ὀλιγωτέρας τροφὰς ἔχομεν, τόσον περισσοτέρας εἰμποροῦμεν νὰ μοιράσωμεν. Τὸ ὀλιγώτερον δίδει τὸ περισσότερον. Ὁ ἀληθινὸς ἄρτος, ὁ Ἄρτος τῆς Ἀληθείας, ἱκανοποιεῖ περισσότερον ὅσον εἶνε ὀλιγώτερος.

ΑΠΟ ΤΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ

Εἰς τὰς Ἀθήνας πρὸ τινων ἡμερῶν ἔγειναν τὰ ἐγκαίρια τοῦ νέου καὶ ὁριστικοῦ βυζαντινοῦ μουσείου ἐν συρροῇ τῶν ἐπιφανεστέρων ἀντιπροσώπων τῶν γραμμάτων καὶ τῶν ἐννοούντων τὴν σημασίαν τοῦ βυζαντινοῦ πολιτισμοῦ. Δεδομένου ὄντος ὅτι ὁ πολιτισμὸς αὐτὸς ἀνήκει εἰς τὴν ἰδικήν μας μεσοχρόνιον ἱστορίαν, ἡ Ἑλλὰς ἔχει τὰ περισσότερα βυζαντινὰ μνημεῖα καὶ κειμήλια, καὶ δι' αὐτὸ τὸ βυζαντινόν, τῆς μουσεῖον, τὸ ὁποῖον ἀριθμεῖ ἡλικίαν μόλις ὀλιγίστων ἐτῶν καὶ ἀκατάρτιστον ἕως τώρα καὶ περιφρονημένον περιεφέρετο ἀπὸ ὑπόγεια εἰς ὑπόγεια, τώρα πρώτην φοράν ἀπέκτεσε τὸ ἰδικόν του μέγαρον, οἱ βυζαντινοὶ τοῦ ὁποῖου θησαυροὶ εἰς μαρμαροεργήματα, εἰκόνας, ἐπιγραφάς, ἄμφια καὶ ἄλλα ἱερὰ ἀντικείμενα πρόκεινται εἰς τὸν θαυμασμὸν πάντων τῶν βυζαντινολόγων τοῦ κόσμου, οἱ ἐπιφανέστεροι τῶν ὁποίων τὰ ἔχοντ' ἔδει ἐκτιμήσει ὅταν συνήλθαν εἰς τὰς Ἀθήνας τελευταίως διὰ τὸ διεθνὲς βυζαντινὸν συνέδριον. Ἔως πρὸ τίνος οἱ παρ' ἡμῖν δὲν ἔδιδον καὶ τόσην προσοχὴν εἰς τὴν περίοδον αὐτὴν τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ἱστορίας, προσελάμβανον δὲ ἡμᾶς ἔξενoi, γνωρίζοντες καλλίτερα ποῖαν ἀπὸ ποίους δόξαν νὰ σφετερίζωνται. Ἔτσι, ἐνῶ ὁ βυζαντινὸς πολιτισμὸς ἀποτελεῖ ἰδικόν μας ἐθνικὸν κτήμα, τὸ α' βυζαντινὸν συνέδριον εἶχαν συγκροτήσει οἱ Ῥωμαῖοι εἰς τὸ Βουκουρέστιον, καὶ τὸ δεύτερον οἱ σέρβοι εἰς τὸ Βελιγράδιον! Τώρα τὰ πράγματα εὐτυχῶς ἥλλαξαν καὶ ἡ βυζαντινολογία καλλιεργεῖται παρ' ἡμῖν μὲ πολὺν ζήλον, ἀλλὰ καὶ μὲ πολλὰς ἱκανότητας.

ΠΑΤΡΙΚΟΝ ΜΝΗΜΕΙΟΝ

Ὁ νέος Πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας εἶνε μία προσωπικότης εἰς τὴν πατρίδα του πολλαπλῆς σημασίας ἀκριβεστέρον ὅμως καὶ ἐπικρατέστερον εἰμπορεῖ νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς «πατὴρ τῶν νῦν του» διὰ τοῦτο τὸ μοναδικόν, καθ' ὅσον γνωρίζομεν, γνώριμα: ὅτι δὲν ἠρκέσθη νὰ διαπαιδαγωγήσῃ τοὺς υἱοὺς του μὲ τὴν κοινὴν μέθοδον τῆς καθημερινῆς ἐπαγρυπνήσεως ποῦ ἐπιβάλλει τὸ φίλτρον καὶ τὸ καθήκον τὸ πατρικόν, ἀλλὰ καὶ ἀπεκρυστάλλωσε τὴν σοφίαν τῆς μακρᾶς πατρικῆς του πείρας εἰς βιβλίον ποῦ συνέγραψεν ἀποκλειστικῶς διὰ τοὺς υἱοὺς του μὲ τὸν τίτλον «Τὸ βιβλίον τῶν νῦν μου», διὰ νὰ ἔχουν τὰ παιδιὰ του—καὶ τὰ παιδιὰ τῶν νῦν του—ζωντανὴν πάντοτε μαζὺ τὴν πατρικὴν σοφίαν καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς τῶν. Μέσα εἰς αὐτὸ τὸ βιβλίον ὁ πατὴρ Ντουμέρ ἀπεκρυστάλλωσε καὶ ἀπεθησαύρισε τὰς θεμελιώδεις ἐκείνας ἀρχὰς ποῦ ὁ ἴδιος ἐπίστευσε καὶ ἐφήρμοσεν εἰς ὅλην τὴν μακρὰν ζωὴν, ἀλλὰ καὶ ποῦ ἀπεκόμισε ἀπὸ αὐτὴν ὡς ὑποθήκας παραμονίμου ἀξίας. Οἱ υἱοὶ του—υἱοὶ τρεῖς—ἀπέθανον ὅλοι ὑπὲρ πατρίδος κατὰ τὸν τελευταῖον μέγαν πόλεμον· τὸ βιβλίον του, γράφει διὰ νὰ γείνη πυξὶς τῆς ζωῆς τῶν, μετὰ τὸν θάνατόν των ἀφιερῶθη εἰς τὴν μνήμην των, «πεσόντων ὑπὲρ πατρίδος». Ἔτσι, ἐνῶ ἐγράφη ὡς ὑπόμνημα διὰ ζωντανούς, μετεβλήθη αἴφνης εἰς μνημεῖον νεκρῶν. Καὶ τὸ βλέπει τώρα ὁ κόσμος ὡς μανσῶλειον μιᾶς θαυμασίας πατρικῆς καρδίας ἐπάνω εἰς τοὺς τάφους τῶν ὑπὲρ τῆς πατρίδος θυσιασθέντων νῦν τοῦ ἐν τῷ ὑπάτῳ ἀξιωματίτου συγκεν-

τροῦντος δλόκληρον τὴν ἐθνικὴν ἔννοιαν. Οἱ ὑπὲρ τῆς ἐθνικῆς τιμῆς πεσόντες υἱοὶ Ντουμέρ εἶχον ἐνστερνισθῆ με υἱικὴν εὐλάβειαν ἀπὸ τὸ βιβλίον τὸ πατρικὸν καὶ τὴν ὀψιν: «προτιμότερος ἑκατὸν φορὰς ὁ πόλεμος παρὰ ἡ ἀπώλεια τῆς ἀνεξαρτησίας ἢ τῆς ἐθνικῆς τιμῆς». Καὶ ὅταν ἦλθεν ἡ ὥρα, τὴν ἐφήρμοσαν ἀκεραίαν.

Η ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ 25ου ΣΥΝΤΑΜΑΤΟΣ ΠΕΖΙΚΟΥ

Λόγος ἐκφωνηθεὶς κατὰ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἐλευθερουπόλεως κ.κ. Σωφρονίου κατὰ τὴν ἐν τοῖς ἐν Ἐλευθερουπόλει Στρατῶσι διεξαχθεῖσαν πολεμικὴν εορτὴν τοῦ 25ου Συντάγματος πεζικοῦ ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Ἀδριανουπόλεως.

Καὶ κατὰ τοὺς χρόνους τῆς δουλείας, Σεβασμιώτατε ἀδελφέ, Στρατηγέ μου, κύριε Συνταγματάρχα, κύριοι Ἀξιωματικοί, κύριε Νομάρχα, ἀγαπητοὶ ὑπαξιωματικοί, φίλτατοι ὁπλίται καὶ πολῖται, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν
τοῦ Ἐβρου τὰς ὄχθας ἠκούετο ἰλαρὰ φωνὴ ἑλευθέρᾳ καὶ ἔψαλλεν ἀρμονικά!

Ἡ αὖρα τὴν ἔφερε μακράν!

Τὸ γλανκὸν κύμα τοῦ Αἰγαίου, τὸ κύμα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀρχιπελάγους, τὸ ὅποιον ἄλλοτε, ἀπὸ τὸν ἴδιον ποταμὸν παραλαβὸν, μετέφερεν εἰς τὴν νότιον Ἑλλάδα—τὴν Εὐρωπαϊκὴν καὶ τὴν νησιώτιδα Μικρασιατικὴν—τὴν λῦσαν καὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ Ὀρφέως, ἐκόμιζεν, ἐνίοτε καὶ τότε, παπυρὸν, γλυκοφιλοῦν, τὰς ἐλπίδας τῆς Θρακικῆς Ἑλλάδος, ἐλπίδας ἐξερχομένας ἐκ βάθους καρδίας ἀγνῆς καὶ ἔφερον αὐτὰς εἰς τὴν ἑλευθέραν πατρίδα! Παραλαμβάνον ἀπὸ τὸ Θρακικὸν πέλαγος, ἔφερε τοὺς χαιρετισμοὺς αὐτοὺς εἰς τὸ Μυρτῶνον καὶ τὸ ἄλλο Αἰγαῖον, εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Ἀττικῆς, ἐκεῖ ὅπου ἄλλοτε ὁ Θρακὴς Εὐμολπος εἶχεν εἰσαγάγῃ ἀνωτέραν ἀντίληψιν τῆς θρησκείας, τῆς θρησκείας, ἥς ἡ ἐτυμολογικὴ ὅλως εἶνε ἐπίσης Θρακικὴ καὶ διότι

Ἀπὸ τὴν Θράκην, βρε παιδιά.....

ὡς ἔψαλλεν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μᾶς ὁ Ἐξυπνὸς ποιητὴς πρὸς τὰ Θρακόπουλα,

ἀπὸ τὴν Θράκην...ἐβγῆκεν ἡ θρησκεία

κ' ἔσφραν αὐρίας τοῦ Θρακῆ

μὲ τὴν χρυσή της δῶδα

σπίθα στήν ἄλλη Ἑλλάδα!

Ἡ Θρακικὴ νεολαία καὶ ἡ παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ἐβρου καὶ τοῦ Ἀρδῶ, καὶ τοῦ Ἐργίνου καὶ τοῦ Γόνζου, καὶ παρὰ τὰς ἀκτὰς τοῦ Βοσπόρου καὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, τοῦ Εὐξείνου, καὶ τῆς Προποντίδος, πανταχοῦ τῆς Θρακικῆς γῆς, καὶ εἰς τὰ βουνά καὶ εἰς τὰ κοιλάδας, ἔψαλλεν ἑλευθέρως, καίτοι δειλῶς, εὐελπὶς ὅμως πάντοτε καὶ εὐγενῆς, τοὺς πόθους τῆς καὶ ἔστελλε, διὰ τῆς αἵρας καὶ διὰ τῶν ἀνέμων, μὲ τὰ σύννεφα καὶ μὲ τὰ ὕδατα, τοὺς ἀσπασμούς της εἰς τὴν μητέρα καὶ ἤρχετο εἰς τὴν πατρίδα ν' ἀξιώθῃ ποτε εἰς μίαν ἀγκάλην νὰ ἀσπασθῇ ὁμοῦ τὰ τέκνα της!

Τῶν τέκνων της ν' ἀκούσῃ τὸν παλμὸν

κ' αὐτὰ νὰ τῇ ἀποδώσουν τὸν ἀσπασμόν!

Καὶ αἱ ἐλπίδες ἰδοὺ ἐγίνοντο πραγματικότητες.

Ἴδου! Ἀληθεύανε ὄνειρα ἅγια

τ' ἀψηλὰ ἀντηχοῦσαν βουνά,

καὶ μὲ μύρια βαρεῖα ὥσανά

διελύντο τὰ μάγια!

Στόλος καὶ στρατός, διὰ θαλάσσης καὶ διὰ ξηρᾶς εἰσέρχοντο εἰς τὴν ταλαίπωρον ἕως τότε Θράκην, φέροντες

τῆς ἐλευθερίας τὴν δῶδα.

Ἦσαν εὐλογημένοι, διότι ἤρχοντο ἐν ὀνόματι Κυρίου ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων ἐγένετο αὐτὴς μεθ' ἡμῶν! Ἐγνώσαν τὰ ἔθνη τοῦτο καὶ ἠττήθησαν.

Ἄλλ' ἡ χαρὰ καὶ ἡ ἀγαλλίασις δὲν διήρχεσεν ἐπὶ μακρόν. Καὶ ἡ πραγματικότης ἐξηφανίσθη καὶ πάλιν. Καὶ ὁ Ἐβρος ἀπὸ ποταμοῦ ἑλευθέρου, δι' ἑλευθέρως ὄντος χώρας, ἀπέβη τὸ πρὸς Ἀνατολὰς ὄριον τῆς πραγματικῆς Ἑλλάδος καὶ οἱ εἰς τὴν δεξιάν του ὄχθην φρουροῦντες ἐνοπλοὶ ἢ ἄοπλοι στρατιῶται, ἀντιτίθοντες νῦν περίλυποι τὴν ἀπέναντι γῆν, στερηθεῖσαν οὐχὶ μόνον τὴν ἑλευθερίαν της, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τούτων τῶν αὐτοχθόνων κατοίκων της! Εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην δὲν ἀκούεται πλέον οὔτε ἑλευθέρᾳ ἀλλ' οὔτε ἀλύτρωτος, οὔτε ἰλαρὰ ἀλλ' οὔτε πένθιμος φωνὴ Ἑλληνική!

Οὐδὲ ψυχὴ Ἑλλήνος πλέον ἀναπνέει ἐκεῖ ὅπου, εἰς τὴν συμβολὴν τῶν τριῶν Θρακικῶν ποταμῶν λουσθεὶς ὁ υἱὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος—τοῦ ἡγέτου τῶν Ἑλλήνων βασιλέων—κατὰ τὴν πρώτην ἐπὶ τὴν Ἀσίαν ἐκστρατεῖαν, ἴδρυνε τὴν φερώνυμον τοῦ πόλιν, εἰς τὴν ὁποίαν δὲ ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν εἶχε φέρει τὴν ἑλευθερίαν τὸ Σύνταγμα, τοῦ ὁποίου τὴν ἐπέτειον εορτὴν πανηγυρίζομεν σήμερον, ἀναμνησκόμενοι τὴν ἡμέραν καθ' ἣν πρὸ 11 ἐτῶν εὐσταλῆς Ἡγεμονίδης εἰσέρχετο θριαμβευτικῶς εἰς τὴν Ὀρεστιάδα.

Ἀλλὰ μὴ ταρασσέσθω ἡμῶν ἡ καρδιά, μηδὲ δειλεάτω! Ἄν εἰς χρόνους, καθ' οὓς δὲν ὑπῆρχεν οὐδὲ σκιά Ἑλληνικοῦ κράτους, αἱ ἐλπίδες διὰ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Γένους δὲν ἀπέλειπον, ἂν καὶ εἰς τοὺς χρόνους, κατὰ τοὺς ὁποίους οὐδὲ γυνὴ Θρακικοῦ ἐδάφους ὑπῆρχεν ἑλευθέρᾳ, ἡ Ἑλληνικὴ τῆς Θράκης νεολαία ἔψαλλεν εὐγενῶς εἰς τοῦ Ἐβρου τὰς ὄχθας, σήμερον ὁπότε, μεθ' ὅλας τὰς συμφορὰς ἔχομεν καὶ τὸς συμπαγῆς καὶ ἑλευθέρου, αἱ ἐλπίδες περὶ τελικῆς καὶ ὁλοκληρῆς τοῦ φωτὸς κατὰ τοῦ σκότους, τοῦ Σταυροῦ κατὰ τῆς ἡμισελήνου, οὐδέποτε δέον νὰ μᾶς ἐγκαταλείπωσιν! Ἐὰν ἐνίκησαν, καὶ πάλιν ἠττηθήσονται! καὶ ἢν ἂν βουλὴν βουλεύσονται διασκέδασαι Κύριος ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός.

Κατὰ τοὺς ἀρχαίους ὁ χρυσολῦρος Ὀρφεύς, ὁ μέγας, ὁ εὐαγέτης, ὁ ἐνθάδε Θρακὴς διδοὺς καὶ ὑποφήτης, ὁ ἐφευρέτης τῶν τραυμάτων κατὰ τινας, ἀνῆρχετο καθ' ἑκάστην εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Παγγαίου, διὰ νὰ χαιρετίσῃ τὸν ἀνατέλλοντα ἥλιον αὐτὸς ὁ τοῦ πνευματικοῦ ἡλίου λάτρης. Καὶ τότε, ὁ ὁράνιος, ἐνθεος, ἵπταται, πιστεύω, ὑπὲρ τὸ Παγγαῖον μας καὶ ἀντικρίζει ἐκεῖθεν τὴν Θράκην του καὶ μελετᾷ τὴν ἀπελευθέρωσιν της.

Ἀπὸ τὰ οὐράνια ὕψη Σου, Ὀρφέα,

ἐπ' τοῦ Παγγαίου τῇ θεόρατῃ κορυφῇ,

τὴν δόξα ψάλλε τῆς δικῆς σου χώρας

τῆς Θράκης ὕμνησε τῇ γῇ.

Τραγουῖδης τὰ ἅγια της πάθη,

τὸν πόθο πᾶς της, τῆς καρδιάς της τὴν εὐχή

καὶ εἰς νέα δόξα ὁδήγησέ την πάλιν,

μὲ τὴν ἀθάνατη τῆς λύρας Σου χορδή.

Ἕλληνες!

νικῶντες καὶ ἠττώμενοι, εἰς τὸν Θεὸν ἅς ἐλπίζωμεν ὅτι ἂς προσπαθῶμεν διὰ τῶν ἔργων νὰ εὐχαριστήσῃμεν, ἀλλήλους ἀγαπῶντες καὶ οὐχὶ δάκνοντες. Ἄς εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ ἀνακτήσωμεν τὰ ἀπολεσθέντα καὶ ὅτι ἀγαλλιασόμεθα καὶ εὐφρανθήσόμεθα ἐπ' αὐτοῖς!

Θεὲ Παντοδύναμι! Θραῦσον τὰ φρονήματα τὰ πανταχόθεν τῇ πόμην Σου συνεχῶς ἐπερχόμενα, κόπασον τὰ σχίσματα τὰ τῆς Ἐκκλησίας τε καὶ Πολιτείας. Προῦνον τὸν σάλον τῶν ἀμετρήτων πειρασμῶν, ὁῦσαι δουλείας καὶ περιστάσεις τοὺς πόθους νῦν τιμῶντας. Σε καὶ τῇ Σῇ σκέπῃ προστρέχοντας. Σώσον ἡμᾶς, Σώτερ τῶν ψυχῶν ἡμῶν! Ἀμήν.